

Dr. Ráczné dr. Schneider Ildikó (1941–2022)

„Tisztelt gyászoló családtagok, rokonok, barátok, kollégák, tanítványok! Búcsúzik a család, a Soproni Egyetem egy nagyszerű embertől.

Szavakba nehezen foglalható megrendültséget érzek,

hogy szeretett tanárunk, kollégánk és barátunk, *dr. Ráczné dr. Schneider Ildikó* eltávozott közülünk. A búcsú, a végső elköszönés perceiben az emlékezés, a tiszteletadás gondolatai mellett felidéződnek a közösen, az Egyetem nagy családjában átélt élmények.

„E helyt éltem le életem, melyben szerettem, Nem szégyenkezem, mert ember lettem, Gyermekeket neveltem, emberekért tettem. Lelkem, s szeretetem Nektek szenteltem, nedves esteken verseket rebegtem. Veletek nevettem, veletek nevettek, fellegekben.

Nem kell elkeserednetek, el ne feledjétek. Estelente csendben, egyszer-egyszer emlékeztek. Isten Veletek Gyerekek!”

Hányszor de hányszor hallhattuk tőle, „Melindától” szakestélyeken, közösségépítő programokon a magyar nyelv sajátos nyelvi játékaival, eszperentűl megfogalmazott gondolatait, útra való üzenetét, biztató szavait egy-egy vizsgaidőszak nehézséget hozó időszak előtt vagy éppen hagyományaink felidézése közben.

A *Soproni Szemle* már 1960-ban beszámolt az Erdészeti Technikum ifjú növendékéről, aki a nagy tudós *Kitaibel Pál* Szent György utcai emléktáblájának avatásakor, *Áprily Lajos Fegyvertelen vadász dala* című költeményét szavalta.

A hatvanas években még ritkaságszámba ment, hogy valaki hölgy léteire erdésznek tanuljon. Amikor nagy többségben lévő férfi társai ennek okáról faggatták előszeretettel mesélte el, hogy sokáig cukrász szeretett volna lenni, sok krémest enni. Két bátyja azonban – akik szintén erdészek – elvitték egy cukrászdába és rendeltek neki hat krémest. A negyedik után örökre felhagyott a krémesevással. Így a családban harmadikként ő is erdész lett.

Ha a pusztá tényeket nézzük akkor szakmai életének a következők voltak a legfőbb állomásai: Végzése után, 1965 augusztusától, a Faforgács Feldolgozó Vállalatnál állt munkába, mint gyakornok. Ez az időszak azonban igen rövid volt. 1966. január 1-jétől már az Erdészeti és Faipari Egyetemen találjuk, mint gyakornok. Itt aztán különböző beosztásokban – tanszéki önálló mechanikus, mérnök, tudományos segédmunkatárs, tudományos munkatárs, múzeumi csoportvezetőként végezte fáradhatatlan munkabírással és lelkesedéssel feladatát.

1989-ben az Erdészeti Múzeum frissen kinevezett igazgatójaként kezdte meg azt a több évtizedes, igen magas színvonalú gyűjtőmunkát, melynek eredményeként az

évek alatt több ezer értékes, sokszor felbecsülhetetlen értékű ereklye került megóvásra és bemutatásra a múzeumban.

Külön büszke volt például a Selmechánynán 1898-ban alapított Erdészeti Kísérleti Állomás eredeti táblájára, vagy az 1870-es évekből származó, selmeci rovargyűjteményre. Szűnni nem akaró lelkesedésének köszönhetően az Erdészeti Múzeum Sopron és Magyarország egyik legkülönlegesebb és legegységibb gyűjteményévé vált.

Élete volt a Múzeum, legyen az hétköznap vagy hétvége. Az ottani kis csapatot lelkesedésével, végtelen energiájával összetartó közösséggé formálta. Rendszeresen tartott a munkatársaknak kerti partit, de nem maradhattak el a születés- és névnapi megemlékezések sem. Ilyenkor az általa főzött töltött, vagy rakott káposztával kedveskedett nekik. A köszöntések a nyugálmányba vonulással sem maradtak el! Ha valakinek születésnapja körül megcsörrent a telefonja, biztos lehetett benne, hogy Ildikó éneklé majd neki a „*Boldog születnapot...!*”.

Színes kedéllyel teli világának fiatalos vídamsága, diákos humora, adomázó mesélőkedve, szívverítő közvetlensége akkor csillogott leginkább, ha a diákság körében vagy helytörténész kollégái között a múzeum kiállított tárgyairól és a selmeci hagyományokról mesélhetett.

Közösségteremtő képessége széles körben ismert volt. A számtalan időszaki kiállítás létrehozása, megszervezése nem is működött volna enélkül! Jól példázza ezt egy pár évtizeddel ezelőtti történet: Az aktuális időszaki kiállítás megnyitására felkerde az akkor frissen kinevezett dékánt, aki azonban erősen húzódozott ettől. A hosszas

győzködés végén Ildikó végső érvként azt mondta: „*Gyere el! Meglátod, jó buli lesz!*” A rendezvény sikeres lett. Utána a frissen kinevezett dékán odasétált hozzá és azt mondta: „*Igazad lett! Jó buli volt!*” Visszaemlékezve nagyon sokszor mondhattuk el: „*Ildikó/Melinda! Igazad volt!*”

Aktív szerepet vállalt az erdész nők tagjaként azért, hogy jelvényükön az erdész csillag mellett a liliom ne csak képletesen kapjon helyet, hanem az valóban az életben is ötvözze a szakmaiságot a családdal és a hittel.

A fél évszázados fennállását nemrégiben ünneplő a Soproni Helytörténészek Baráti Köre aktív tagjaként szervezte a helytörténész szakemberek közötti kapcsolattartást, lelkesen vállalt szerepet még a közelmúltban is a kör korábban megtartott üléseinek dokumentálásában.

Érdemei nem maradtak ismeretlenek és nem nélkülözték a hivatalos elismeréseket sem. Tevékenységét 2021-ben a Magyar Érdemrend Lovagkeresztjével ismerték el.

Mindannyian, akik ismerték Ildikót, méltán tisztelték és becsülték. Az ész és a szív példaképeként emlékezzünk e rendkívüli egyéniségre, akiben értelem, műveltség, tudás, jóság és életszeretet ötvöződött. Mindannyian csak földi megtestesülésétől búcsúznak, emléke azonban velünk marad.

Drága Ildikó, annyira szerettem volna megmutatni Neked novemberben a szépen felújított, szeretett múzeumodat. Talán, sőt biztosan ott leszel velünk majd és együtt ünnepelünk. S amit ígérhetek, az egyik terem a TE nevedet fogja viselni majd.

Legyen Neked egekben, mennyben teljes tered, s melletted végtelen szeretet!

Prof. dr. Fábrián Attila

